

Arrest

nr. 113080 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Zarkam van het district Shahre Jadeed in de provincie Baghlan. U bent ongeschoold en analfabeet. Uw vader overleed bij benadering 9 à 10 jaar geleden. U bent ongeveer 23 jaar oud en trad 6 à 6,5 jaar geleden in het huwelijk met uw vrouw G. M., de dochter van uw oom aan vaderskant, waarmee u drie kinderen heeft.

Zo een 3,5 à 4 jaar geleden werd u op een nacht door uw oom, die bij de Taliban was, gedwongen om met hem mee te gaan. Buiten het dorp namen jullie plaats in een voertuig met nog vier Talibanstrijders en een onbekende geblinddoekte jongen. Ook u werd geblinddoekt. Jullie reden naar

een plaats waar een verharde weg was. Daar moesten u en de andere jongen een landmijn plaatsen terwijl de Taliban in de auto wachtten. Toen u en de jongen de mijn hadden geplaatst en ervan weg stapten, ontplofte deze. U verloor het bewustzijn. Uw oom bracht u naar een kamp van de Taliban waar u gedurende 2 of 3 maanden verzorgd werd. U hield aan het incident littekens over op uw lichaam en verloor een stukje van een paar vingers aan uw rechterhand.

Na deze periode bracht uw oom u terug naar huis waar u samen met uw vrouw, kinderen en moeder onder zijn terreur moest leven. Uw oom controleerde nauwgezet wat u deed en liet u nauwelijks toe uw huis te verlaten omdat hij vreesde dat u zou verraden dat hij een Talib was. Na ongeveer 1,5 jaar onder deze omstandigheden geleefd te hebben, besloten uw moeder en oom aan moederszijde dat u uw land moest ontvluchten.

Bij benadering in de maand juli van het jaar 2011 verliet u Afghanistan. U kwam op 8 maart 2012 toe in België en vroeg de dag erop asiel aan.

Vier of vijf maanden voor uw gehoor op het CGVS kreeg u van uw moeder te horen dat uw oom uw jongere broer ontvoerde.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door uw oom gedwongen te worden om aanvallen te plegen in opdracht van de Taliban.

U legt geen documenten neer om uw relaas te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst stel ik vast dat de centrale gebeurtenis in uw relaas, het incident met de landmijn, weinig plausibel overkomt. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat het over de plaatsing van een springtuig, u zegt landmijn, ging aan een verharde weg, wat zou indiceren dat het de bedoeling was een aanslag te plegen op een voorbijrijdend voertuig of konvooi (CGVS, p. 8-10). Het plegen van zulke aanslagen is inderdaad een kenmerk van de Taliban. De Talibanstrijders zijn gepokt en gemazeld door een jarenlange strijd en hebben alle expertise in huis om zulke aanslagen te plegen. Het is komt dan ook niet steekhoudend over dat de Taliban twee willekeurige kerels zonder enige ervaring in het omgaan met zulke tuigen zou gaan zoeken om deze tuigen te plaatsen, nota bene terwijl zij zelf vanuit de auto toekeken. Dit zou er immers enkel toe leiden dat het onoordeelkundig handelen van deze amateurs hun aanslag zou kunnen verijdelen en hun eigen leven in gevaar zou kunnen brengen. Uw verklaring dat de Talibanstrijders slechts tot doel hadden u de juiste locatie voor de plaatsing van de mijn te tonen kan niet overtuigen (CGVS, p. 9).

Uw verdere verklaringen betreffende dit incident zijn weinig coherent.

Zo stelt u dat uw oom u voorhield dat u een martelaar zou worden als u de mijn zou plaatsen en dat u naar het paradijs zou gaan waar de 72 maagden u zouden opwachten (CGVS, p. 6, 9). Deze retoriek zou wel steek houden in een context van gewapende confrontatie of een zelfmoordaanslag maar houdt geen enkele steek in de context van het plaatsen van een landmijn, een instrument dat bedoeld is om zijn vernietigende werk te doen in afwezigheid van de plaatser.

U insinueert verder dat uw oom misschien de bedoeling had u te doden of dat het misschien de bedoeling was het land van uw vader te bemachtigen (CGVS, p. 10). Naast het feit dat dit een blote bewering is kan men zich moeilijk voorstellen dat uw oom zulk een complexe constructie zou opzetten. Indien het de bedoeling zou zijn geweest om u te doden hoefde men daarom geen landmijn te verspillen en er nog een andere jongen bij te betrekken. Bovendien kan men zich in dat geval moeilijk voorstellen dat hij u dan zou hebben laten verzorgen en terug naar huis zou hebben gebracht (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de vraag waarom uw oom u zou laten verzorgen, zegt u dat uw oom mogelijk vreesde dat u, als u naar huis werd gebracht, aan de autoriteiten zou vertellen waar de locatie van de landmijn was (CGVS, p. 11). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, u werd geblinddoekt naar de desbetreffende plaats gebracht en wist niet waar deze zich bevond (CGVS, p. 11).

Aansluitend bij het voorgaande stelt u dat u ook nadat u weer thuis was, het huis niet meer mocht verlaten van uw oom. Uw oom zou vrezen dat u anders over hem zou praten met andere mensen (CGVS, p. 11). Bovendien zou uw oom u en uw moeder al bedreigd hebben met de mogelijke gevolgen van hem aan te geven (CGVS, p. 12). Dit is echter incoherent met het feit dat u verder in uw gehoor dan weer zegt dat de politie wel op zoek was naar uw oom maar hem niet kon oppakken omdat hij enkel 's nachts naar huis kwam (CGVS, p. 13). Indien de autoriteiten op de hoogte waren had het immers geen enkele zin om u gevangen te houden in de hoop dat u uw oom niet zou aangeven. Het ongeloofwaardige karakter van de door u aangebrachte feiten wordt tot slot versterkt door de vage, ontwijkende en inconsistente verklaringen die u aflegt omtrent de positie van uw oom binnen de Taliban en omtrent uw verblijf in het Talibankamp.

Zo verklaart u dat uw oom naast u woonde en dat zijn link met de Taliban onder andere bleek uit het feit dat bij hem thuis Talibanleden kwamen (CGVS, p.7). Wanneer er echter gevraagd wordt hoeveel keer ze kwamen, verklaart u dat niet te weten omdat ze 's nachts kwamen. Dat u enerzijds beweert dat de Taliban op bezoek kwam bij uw oom maar anderzijds beweert niet te weten hoeveel keer de Talibanleden bij u oom langskwamen omdat dit 's nachts gebeurde komt ontwijkend en weinig consistent over. Als u deze bezoeken niet zag omdat ze 's nachts gebeurden kan men zich immers afvragen op welke objectieve bronnen u zich baseert om te beweren dat uw oom 's nachts bezoek van de Taliban kreeg.

Verder kan u nauwelijks iets vertellen over de rol die uw oom speelde binnen de Taliban en de activiteiten die hij uitvoerde. U verklaart dat u nooit iets zag gebeuren en dat u niet weet welke positie uw oom had binnen de Taliban (CGVS, p. 7). U suggereert dat hij bij de Taliban was omdat hij soms voor 3, 4 of 5 dagen niet thuiskwam (CGVS, p.7). Echter het feit dat uw oom soms voor meerdere dagen niet naar huis kwam is geen indicatie dat hij lid zou zijn van de Taliban, te meer omdat u duidelijk geen idee heeft over wat hij daar dan wel zou gaan doen. Gezien u zegt met uw oom en de Taliban op stap te zijn geweest, drie maanden in een Talibankamp te hebben verbleven en een opleiding voor nieuwe aanslagen in het vooruitzicht te hebben gehad mag worden verwacht dat u min of meer ingewijd zou zijn in de lokale groep van de Taliban. Dat u nauwelijks iets weet te zeggen over de functie van uw oom ondermijnt dan ook nogmaals uw geloofwaardigheid. In sterk contrast met uw eerdere verklaringen dat u niet weet welke positie uw oom had binnen de Taliban, verklaart u later in het gehoor dan plots dat uw oom zijn eigen Talibangroep had en dat hij zeer gewild was door de politie (CGVS, p. 14). Het spreekt voor zich dat dit uw geloofwaardigheid niet kan herstellen.

Wat betreft uw verblijf in het kamp van de Taliban stelt u dat u daar twee tot drie maanden werd verzorgd en er regelmatig bezoek kreeg van uw oom, die u informeerde dat u een opleiding zou krijgen voor een nieuwe aanslag (CGVS, p. 11). Gevraagd naar meer informatie over het kamp blijkt uw kennis echter beperkt te zijn tot de wetenschap dat er veel leden van de Taliban kwamen en gingen (CGVS, p. 15-16). Gevraagd wat zij daar deden stelt u daar niets over te weten omdat zij niets in uw zicht deden. U zou de hele tijd op een bedje hebben gelegen en niet uit die kamer gemogen hebben. Moest u daar werkelijk drie maanden zijn geweest en men had de intentie om u op te leiden komt het weinig plausibel over dat men u, als schoonzoon van een lokale leider, de hele tijd in gevangenschap zou hebben gehouden. Het gebrek aan kennis lijkt daarom eerder te bevestigen dat de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden.

In het kader van uw verblijf in het kamp van de Taliban werd u ook gevraagd naar het lot van de andere geblinddoekte jongen, die samen met u de mijn zou hebben geplaatst (CGVS, p. 15). U antwoordt slechts dat u hem niet meer zag en dat u hem ook voordien nooit gezien had. Het is merkwaardig dat u niets weet over het lot van die jongen. Men zou mogen verwachten dat u, moest u werkelijk zoiets hebben meegemaakt, zou hebben geïnformeerd naar het lot van uw tijdelijke partner. Ook eerder in het gehoor zei u deze jongen niet te kennen en zelfs zijn naam niet te kennen (CGVS, p. 10). Dit is allemaal des te merkwaardiger daar u tegelijkertijd ook stelt dat de jongen bij het ontploffen van de mijn uw naam, Q., riep (CGVS, p. 10).

Gezien het centrale incident van uw asielrelaas weinig plausibel overkomt, gezien u op geen enkel moment kan duiden waarom dit incident in uw geval wél aannemelijk zouden zijn en gezien uw vage, incoherente en inconsistente verklaringen betreffende de context van dit incident uw geloofwaardigheid enkel verder beschadigen, kan geen geloof worden gehecht aan de essentiële feiten van uw asielrelaas die betrekking hebben op de problemen met uw oom en de Taliban. Het feit dat u luttelkens hebt op uw lichaam en dat u een stukje van een aantal vingers aan de rechterhand bent verloren, volstaat niet om de geloofwaardigheid van de kernelementen uit uw asielrelaas te herstellen.

Er is immers geen enkele indicatie dat deze verwondingen iets te maken hebben met de ingeroepen feiten. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Shahre Jadid van de provincie Baghlan. Dit volstaat echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U geeft immers aan dat u over een groot landgoed beschikte dat u geërfd had van uw vader, waarop er boeren tewerkgesteld werden. U verklaart dat u zelf nooit op dat land gewerkt heeft en als beroep dagloner was waarbij u klussen uitvoerde wanneer er iemand in het dorp hulp nodig had. Dit was echter niet op regelmatige basis. U geeft aan dat u leefde van de inkomsten die u van het land ontving. Het feit dat u werknemers in dienst had en zelf niet genoodzaakt was te werken, geven aan dat u een welgesteld leven kon leiden. Op basis van deze gegevens kan worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Shahre Jadid van de provincie Baghlan. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken geen elementen die een verblijf in Kabul onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kabul te vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33,1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), artikel 3.1 van het Antifolterverdrag en van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter deze motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 3.1 van het Antifolterverdrag en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De schending van het artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit geldt ook voor het refoulementverbod dat voortvloeit uit artikel 3.1 van het Antifolterverdrag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bestreden beslissing stelt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden*

in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Shahre Jadid van de provincie Baghlan. Dit volstaat echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U geeft immers aan dat u over een groot landgoed beschikte dat u geërfd had van uw vader, waarop er boeren tewerkgesteld werden. U verklaart dat u zelf nooit op dat land gewerkt heeft en als beroep dagloner was waarbij u klussen uitvoerde wanneer er iemand in het dorp hulp nodig had. Dit was echter niet op regelmatige basis. U geeft aan dat u leefde van de inkomsten die u van het land ontving. Het feit dat u werknemers in dienst had en zelf niet genoodzaakt was te werken, geven aan dat u een welgesteld leven kon leiden. Op basis van deze gegevens kan worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Shahre Jadid van de provincie Baghlan.”

Uit deze motivering leidt de Raad af dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoeker *in casu* omwille van de onveilige situatie in zijn district van herkomst bij gebrek aan binnenlands beschermingsalternatief in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt ter zitting dat het district van herkomst van verzoeker door de commissaris-generaal als onveilig beschouwd wordt en voor verzoeker aanleiding zou kunnen geven tot de toepassing van 48/4 §2 van de vreemdelingenwet.

Wat het in de bestreden beslissing aangehaalde binnenlands beschermingsalternatief in Kaboel betreft stelt de verzoekende partij dat zij geen enkele band heeft met Kaboel. Wat de erfenis van zijn vader betreft wijst verzoeker erop dat hij geen geld ontving, maar in natura een deel van de opbrengst van de landen ontving en hij dus niet zoals gesteld in de bestreden beslissing kan leven van zijn erfenis in een andere plaats zoals Kabul.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.»*

In zijn arrest nr. 224.276 van 5 juli 2013 wees de Raad van State op de verplichting van de Raad om de redelijkheid van het binnenlands beschermingsalternatief te onderzoeken als volgt: *“Door niet in te gaan op verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende het risico om als teruggekeerde vluchteling in een Afghaans vluchtelingenkamp te belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zou worden blootgesteld en door aldus niet na te gaan of er, gezien de kritiek van de verzoeker, wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.”*

De bestreden beslissing stelt: *“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio’s mogelijks nood aan internationale bescherming.*

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de

vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.”

Bij de beoordeling van het redelijk karakter van het binnenlands beschermingsalternatief is volgens UNHCR een individueel onderzoek vereist, rekening houdend met de veiligheid, mensenrechten en humanitaire aspecten in de voorziene plaats van hervestiging op het ogenblik van de beslissing. De volgende elementen dienen in aanmerking genomen te worden: (i) de beschikbaarheid van traditionele ondersteuningsmechanismen, zoals familieleden en vrienden die de verplaatste individuen kunnen huisvesten; (ii) de beschikbaarheid van elementaire infrastructuur en de toegang tot essentiële diensten zoals, sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; (iii) de mogelijkheid om in hun eigen onderhoud te voorzien, met inbegrip van kostwinning; (iv) de criminaliteit en eruit voortvloeiende onveiligheid, in het bijzonder in stedelijke gebieden; en (v) de graad van interne verplaatsing van de bevolking in de voorziene plaats van hervestiging.

Volgens UNHCR kunnen mannelijke alleenstaanden en gezinnen zich onder bepaalde omstandigheden vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Een individueel onderzoek is echter vereist rekening houdend met de afbraak van het traditioneel sociaal weefsel van het land veroorzaakt door tientallen jaren oorlog, de massale stroom van vluchtelingen en de toenemende interne migratie naar stedelijke gebieden (UNHR Guidelines Afghanistan 2010, p. 39 en 40, in het administratief dossier).

Uit het bovenvermelde artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de persoonlijke situatie van verzoeker en de algemene omstandigheden in het voorziene deel van het land betrokken moeten worden bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief.

Deze bepaling dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en meer bepaald artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU VAN HET Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat als volgt luidt: “Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.”

Uit de woorden “Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen” kan afgeleid worden dat de bevoegde asielinstantie moet aanwijzen waar er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is voor de betrokkene in het land van herkomst. De bevoegde asielinstantie zal moeten oordelen dat deze plaats veilig is in de zin dat de betrokkene “geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt” of, “toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7” van de richtlijn, “hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land” en “redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”.

De bevoegde asielinstantie moet: “beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen” met betrekking tot de bovenvermelde elementen (in dezelfde zin: Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, DOC 2555/001 – 2556/01, p. 10-11).

De “de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4” van de richtlijn betreft de relevante elementen voor de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief en onder meer zijn achtergrond, ook die van relevante familieleden, en zijn geslacht en leeftijd. De

bevoegde asielinstantie lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen in dit verband in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (artikel 4.1. van de richtlijn). Dit houdt in dat de bevoegde asielinstantie de betrokkene moet confronteren met het veronderstelde binnenlands beschermingsalternatief en dat de betrokkene zijn medewerking dient te verlenen en de hogervermelde relevante elementen moet kenbaar maken.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van het beschermingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de eventuele schendingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ook socio-economische factoren kunnen relevant zijn bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief. Uit de verwijzing naar "*de algemene omstandigheden in dat deel van het land*" blijkt dat deze relevante socio-economische factoren betrekking hebben op de socio-economische situatie in dat deel van het land van herkomst.

Wat de redelijkheid van het binnenlands beschermingsalternatief in Kaboel betreft wijst de informatie in het administratief dossier op de kwetsbare situatie van bepaalde stedelijke IDP's, die "*met hun achtergrond als landbouwer, gemiddeld minder geletterd en opgeleid (zijn) en beschikken zij niet over de vaardigheden die hen aan de stedelijke economische omgeving kunnen integreren*" (SRB "*Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" (p. 47-48) met verwijzing naar "*Research study on IDP's in urban settings - Afghanistan [online], the Worldbank & UNHCR, mei 2011*").

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in Kaboel zou kunnen terugvallen op een sociale netwerk van familie of stamverwanten. Verzoeker heeft zelf nooit op zijn land gewerkt en had na het overlijden van zijn vader als beroep dagloner waarbij hij klussen uitvoerde wanneer er iemand in het dorp hulp nodig had. Dit was echter niet op regelmatige basis. Verzoeker heeft ook littekens op zijn lichaam en verloor een stukje van een paar vingers aan zijn rechterhand. Verzoeker gaf aan dat hij voor het overige leefde van de inkomsten in natura die hij en zijn moeder van het land ontving en die door zijn oom beheerd werd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker "*over een groot landgoed beschikte*" zoals gesteld in de bestreden beslissing. Zijn vader had eigen land en daar werkten boeren op, maar verzoeker weet de oppervlakte niet (gehoor, p. 4). Er blijkt niet dat verzoeker zou kunnen blijven beroep doen op de inkomsten van dit land in geval van een poging tot vestiging in Kaboel. Er blijkt ook niet dat verzoeker geletterd zou zijn en dat verzoeker opgeleid zou zijn en beschikken over de vaardigheden die hem aan de stedelijke economische omgeving zouden kunnen helpen integreren. De Raad meent dat *in casu* het door de commissaris-generaal aangehaalde binnenlands beschermingsalternatief niet redelijk is in de zin van 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

De griffier,

M. CLAESEN

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS